

Arrest

nr. 82 772 van 11 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 februari 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. MAHIEU, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 30 april 2009 het Rijk binnen. Zij was in het bezit van een Spaanse "*permiso de residencia (residencia y trabajo)*" en werd in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waarvan de geldigheidsduur verstreek op 29 juli 2009.

1.2. Op 2 juni 2009 diende verzoekster, in functie van haar Belgische ouders, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 oktober 2009 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.4. Verzoekster diende op 5 maart 2010, in functie van haar Belgische ouders, een tweede aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.5. De burgemeester van de stad Roeselare nam op 8 juni 2010 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoekster stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.6. Bij arrest nr. 48 257 van 20 september 2010 verwierp de Raad het beroep dat door verzoekster werd ingesteld tegen de beslissing van de burgemeester van de stad Roeselare.

1.7. Verzoekster diende op 8 september 2011, in functie van haar Belgische ouders, een derde aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 29 februari 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 7 maart 2012 ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 08.09.2011 werd ingediend door:

Naam: [E. M.]

Voorna(a)m(en): [W.]

Nationaliteit: Marokkaanse

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie:

- Betrokkene heeft niet aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt als bewijs hiervan een attest voor waar onderaan vermeld staat dat dit attest werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer van betrokkene. Aangezien een verklaring op eer niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, vormt dit attest geen afdoende bewijs. Om dezelfde reden kan ook de verklaring op eer van betrokkene die eveneens werd voorgelegd niet aanvaard worden als afdoende bewijs.

- Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond dat ze voldoet aan de bepalingen van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Deze bepalingen stellen dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Daarbij wordt gespecificeerd dat ‘middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en aanvullende gezinsbijslagen, (...) niet in aanmerking worden genomen’.

Aangezien uit de voorgelegde documenten blijkt dat de ouders van betrokkene beiden een leefloon genieten, kan dit inkomen niet in aanmerking worden genomen.

Betrokkene legt verder inkomsten voor van haar broer. Deze kunnen evenmin in aanmerking worden genomen aangezien de wet stelt dat de bestaansmiddelen moeten aangetoond worden van de Belgische onderdaan in functie van wie het familielid de aanvraag doet. Betrokkene doet de aanvraag als descendent ten laste van haar Belgische ouders, niet ten laste van haar broer.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikelen 40bis, §§ 1 en 2, eerste lid, 4° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Zij verschaft volgende toelichting:

“Eerste onderdeel: de bestreden beslissing st[el]t ten onrechte dat verzoekster geen bewijs levert van gebrek aan middelen van bestaan in het land van herkomst.

De bestreden beslissing stelt dat betrokkene niet heeft aangetoond o[n]vermogen te zijn in het land van herkomst.

Verzoekster legt naast een verklaring op eer (stuk 11 bundel bij aanvraag), tegelijk ook een Marokkaans attest van onvermogen voor (stuk 10, bundel bij aanvraag).

Het attest is afgeleverd door de bevoegde Marokkaanse [b]elasting[d]ienst. Het attest werd ook voorgelegd voor legalisatie aan de bevoegde diensten en bevat het opschrift:

“Attestation de non-imposition à la TH-TSC”

Vrije vertaling:

Attest van niet onderworpen zijn aan de TH-TSC.

Uit het attest blijkt dat verzoekster, bij afgifte van het attest, geen beroepsactiviteit uitoefent en evenmin belasting[p]lichtige inkomsten geniet. Het attest bevat onderdaan inderdaad de vermelding “déclaration sur l’honneur souscrite par l’intéressé le 05/06/2010” (vrije vertaling: verklaring op eer ondertekend door betrokkene op 5 juni 2010), doch dit betreft een formele voorgedrukte zinsnede eigen aan de vorm waarbij dergelijke attesten worden afgeleverd.

Deze zinsnede doet niets af van het officieel karakter van het afgeleverd attest, noch van de waarachtigheid of geloofwaardigheid.

Uiteraard kon van verzoekster niet anders verwacht worden dan dat zij een document voorleg[t] overeenkomstig de vorm waarin dergelijke attesten in haar land van herkomst worden afgeleverd.

Het betreft allerminst een vrijblijvende, niet gecontroleerde verklaring.

De motivering is des te onredelijk, aangezien verzoekster reeds jaren ononderbroken in Europa verblijft (zij legt in haar bundel trouwens een document voor waaruit blijkt dat ze een verblijfsvergunning had in Spanje geldig tot 30 oktober 2010 (stuk 3 aanvraag), en reeds sinds 30 april 2009 verblijft in het Rijk bij

haar ouders en broer (zie voorafgaande procedure tot vestiging). Het is dus evident dat zij geen inkomsten heeft in Marokko, hetgeen door de voorgelegde attesten alleen maar wordt bevestigd.

Huidig middel is dan ook gegrond.

Tweede onderdeel: de beslissing stelt ten onrechte dat geen rekening mag gehouden worden met de bestaansmiddelen andere dan deze die rechtstreeks en persoonlijk worden genoten door de personen waarbij verzoekster zich wenst te vervoegen.

De beslissing tot weigering van verblijf wordt gemotiveerd op basis van het ontbreken van bewijzen van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmidd[el]en, zeggende dat de ouders een uitkering genieten en verder:

“Betrokkene legt verder inkomsten voor van haar broer. Deze kunnen evenmin in aanmerking genomen worden aangezien de wet stelt dat de bestaansmiddelen moeten aangetoond worden van de Belgische onderdaan in functie van wie het familielid de aanvraag doet. Betrokkene doet de aanvraag als descendent ten laste van haar Belgische ouders, niet ten laste van haar broer”.

De aanvraag van verzoekster stelde:

“Aangenomen wordt dat het bestaan van voldoende bestaansmiddelen dient beoordeeld te worden rekening houdende met de concrete inkomstsituatie van het gezin. Er dient dan ook niet uitsluitend gekeken te worden naar het inkomen van de ouders (leefloon), maar met het gehele gezin (zie mutadis mutandis de informatiebrochure voor de garanten Kort verblijf, dd. 23.04.07).

Welnu, deze situatie is als volgt:

- de ouders van verzoekster ontvangen leefloon (stuk 7 en 8);
- de broer van verzoekster heeft een inkomen uit arbeid (stuk 11-13);
- de woning is eigendom van de broer van verzoekster, zodat geen huurkosten dienen betaald te worden (stuk 16);

Rekening houdende met deze gegevens, dient besloten te worden dat het gezinsinkomen voldoende middelen van bestaan genereert om toe te laten dat verzoekster [...] haar familie vervoeg[t].

Sinds haar aankomst in België, wordt verzoekster opgevangen door haar ouders (en broer), en is zij volledig [t]en zijnen laste. Verzoekster komt haar familie ook effectief vervoegen nu zij op hetzelfde adres werd gehuisvest”.

Artikel 40ter Vw. waarop de bestreden beslissing steunt stelt hierover:

«De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

-dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt ».

In de wettelijke bepaling wordt uitdrukkelijk vermeld welke bestaansmiddelen niet in rekening kunnen worden gebracht. Er wordt echter nergens vermeld dat men geen rekening kan houden de bestaansmiddelen van een familielid, in wiens woning zowel de ouders als verzoekster verblijven.

Er kan niet ontkend worden dat de bestaansmiddelen van de broer, die zowel zijn ouders als zijn zus onderhoud[t], een weerslag hebben op de bestaansmiddelen van de ouders.

Uiteraard dienen hun bestaansmiddelen anders beoordeeld te worden in geval zij volledig afhankelijk zouden zijn van hun bewuste uitkering (en hiermee moeten instaan v[oor] alle kosten van levensonderhoud), dan wel indien zij terugvallen op hun zoon (en dus meegenieten van zijn bestaansmiddelen).

Waar vereist wordt dat de bestaansmiddelen in hoofde van de ouders in concreto moeten beoordeeld worden, rekening houdende met alle omstandigheden, mag aangenomen worden dat de bestaansmiddelen van de zoon waarmee zij samenwonen, een dergelijk geconcretiseerd element is.

Door te stellen dat enkel en alleen rekening kan/mag gehouden worden met de inkomsten die rechtstreeks en persoonlijk genoten worden in hoofde van de Belg waarbij verzoekster zich wenst te vervoegen, voegt de beslissing een voorwaarde toe aan artikel 40ter Vw.”

4.2. Verweerder repliceert als volgt:

“Inzake de aangevoerde schending van artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat verzoekster heeft nagelaten om op duidelijke wijze uiteen te zetten op welke wijze deze bepaling zou zijn geschonden, zodat de verwerende partij van oordeel is dat het enig middel op dit punt onontvankelijk is.

Daarnaast wijst de verwerende partij erop dat de richtlijn 2004/38/EG werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 25 april 2007 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (H.v.J. 4 december 1991, C-253/96 tot en met C-258/96. Kampelmann, punt 42; zie tevens H.v.J. 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13). Verzoekster toont dit evenwel niet aan.

Betreffende de vermeende schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991, stelt de verwerende partij vast bij lezing van de toelichting van het middel dat verzoekster daarin inhoudelijke kritiek levert, het weze vanuit louter feitelijk oogpunt, het weze vanuit het oogpunt van het materieel recht, en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R. v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht verrat in de twee wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie. Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is dus bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Waar verzoekster klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is haar toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan zij de schending opwerpt, zodat het enig middel in rechte faalt.

Voor het geval de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen hier toch anders over zou denken en dus louter subsidiair, merkt de verwerende partij bijkomend nog op dat de juridische en feitelijke beschouwingen die in verzoekers uiteenzetting voorkomen bovendien niet pertinent zijn.

Verzoekster houdt voor dat de motieven van de bestreden beslissing in strijd zijn met art. 40bis, § 1 en § 2, 4° Vreemdelingenwet.

De verwerende partij laat gelden dat het artikel 40bis, § 2, 4° Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.”

Verzoekster diende een aanvraag in van de verblijfskaart van burger van de Unie als bloedverwant neergaande lijn, zodat de verwerende partij niet inziet hoe dit artikel, dat betrekking heeft op het recht op gezinshereniging van ascendenten, zou kunnen zijn geschonden. Verzoekster licht dit niet nader toe, zodat de verwerende partij het middel ook op dit punt onontvankelijk acht.

Ook een vermeende schending van art. 40ter Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Uit een gezamenlijke lezing van de bepalingen van artikel 40bis, § 2, eerste lid. 3°, en § 4, en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet volgt dat verzoekster een verblijfsrecht als bloedverwant in de neergaande lijn van een Belgische onderdaan kan laten gelden indien zij ten laste is van een Belgische onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt.

Het komt toe aan de vreemdeling die van oordeel is dat hij op basis van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, en § 4, en van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet over een verblijfsrecht beschikt om aan te tonen dat hij voldoet aan de voorwaarden die voortvloeien uit voormelde wetsbepalingen.

[...]

Het is niet kennelijk onredelijk om de door verzoekster voorgelegde documenten niet te beschouwen als zijnde documenten die aantonen dat zij ten laste is van haar Belgische ouders.

“Documenten die het bewijs leveren van het ‘ten laste zijn’ zijn immers documenten die de bevoegde overheid in de mogelijkheid stellen om te verifiëren of de aanvrager de materiële ondersteuning van het familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (ter vergelijking kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip ten laste in het gemeenschapsrecht: HvJ 9 januari 2007, C-1/05).” (R.v.V. nr. 48.257 dd. 20.09.2010)

Terecht oordeelde de gemachtigde dat een verklaring op eer niet volstaat als objectief bewijst dat verzoekster niet zelf in haar levensonderhoud kan voorzien in het land van herkomst of dat zij in een situatie van reële afhankelijkheid verkeerde. De gemachtigde kon derhalve oordelen dat dit bewijs niet werd geleverd.

Verzoekster betwist in haar verzoekschrift ook niet dat het door haar voorgelegde attest uitdrukkelijk vermeldt: “déclaration sur l'honneur souscrite par l'intéressé le 05/06/2010”. Verzoekster stelt dat dit een standaardformulering zou zijn. Dergelijke beweringen toont verzoekster echter op geen enkele wijze aan, zodat haar vage beschouwingen niet van aard zijn afbreuk te doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat verzoekster ook niet eerder aan de gemachtigde had gemeld dat het hier een standaardformulering zou betreffen, zodat de gemachtigde terecht uitging van de inhoud van dit attest zoals die blijkt uit de uitdrukkelijke bewoordingen ervan.

Verzoekster houdt ten slotte voor dat ten onrechte geen rekening werd gehouden met de inkomsten van haar broer. Verzoekster wijst erop dat zij vroeg hier rekening mee te houden bij haar aanvraag.

De verwerende partij merkt vooreerst op dat verzoekster niet betwist dat haar ouders, die een leefloon ontvangen, ten laste vallen van de Belgische overheid.

Art. 40ter Vreemdelingenwet bepaalt dienomtrent:

“... ”

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig

procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

...”

De wetgever voorziet dus uitdrukkelijk dat het aan de Belgische referentiepersoon is om aan te tonen dat hijzelf over voldoende middelen beschikt. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt blijkt deze voorwaarde afdoende uit de bewoordingen van de wet zelf.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding diende daarbij geen rekening te houden met de inkomsten van de broer van verzoekster, die immers niet de referentiepersoon is.

[...]

Een schending van de motiveringsplicht en van de artikelen 40bis, § 1 en 2, 3°, en 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, dat verzoekster ook geschonden acht, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de overheid bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de gemachtigde op basis van een correcte en zorgvuldige feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan derhalve niet worden weerhouden.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoekster het verblijf diende te worden geweigerd met bevel om het grondgebied te verlaten.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoeksters concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de rechtsregels waarvan verzoekster de schending inroept.”

4.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond.

4.3.2. De Raad merkt verder op dat verzoekster, die meerderjarig is, een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende in functie van haar Belgische

ouders. Zij kan, overeenkomstig artikel 40ter iuncto 40bis van de Vreemdelingenwet, derhalve slechts een verblijfsrecht van meer dan drie maanden laten gelden indien zij ten laste is van deze ascendenten en deze tevens voldoen aan de vereisten die gesteld worden in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, wat inhoudt dat zij dienen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, een behoorlijke huisvesting en een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor henzelf en hun familieleden dekt.

Verweerder oordeelde dat verzoekster niet aantoonde dat zij onvermogen is, zodat niet blijkt dat zij ten laste is van haar ouders en dat evenmin blijkt dat verzoeksters ouders over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken.

In een eerste onderdeel van het middel voert verzoekster aan dat verweerder de artikelen 40bis, §§ 1 en 2, eerste lid, 4° en 40ter van de Vreemdelingenwet miskend heeft door een door haar aangebracht attest waaruit blijkt dat zij *“geen beroepsactiviteit uitoefent en evenmin belastingplichtige inkomsten geniet”* niet als een bewijs te aanvaarden dat zij onvermogen is in haar land van herkomst.

Allereerst dient te worden toegelicht dat artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° betrekking heeft op vreemdelingen die een recht op verblijf laten gelden als ascendent van een burger van de Unie. Verzoekster diende evenwel in functie van haar Belgische ouders – en derhalve als descendent – een verblijfsaanvraag in. Zij kan dan ook niet nuttig verwijzen naar voormelde wetsbepaling die in voorliggende zaak hoegenaamd niet van toepassing is.

Daarnaast moet worden gesteld dat in het *“attestation de non-imposition à la TH-TSC”*, waarnaar verzoekster in het eerste onderdeel van haar middel verwijst, duidelijk toegelicht wordt dat dit document werd afgeleverd op basis van een verklaring op eer, die door verzoekster op 5 juni 2010 werd onderschreven, en dat het niet kennelijk onredelijk is om geen bewijswaarde toe te kennen aan attesten die werden opgesteld op basis van de eigen verklaringen van een persoon. Het feit dat op voormeld attest voorgedrukt staat dat het werd opgesteld op basis van een verklaring op eer – waarbij enkel de datum waarop deze verklaring werd onderschreven dient te worden ingevuld – en dat het attest werd afgeleverd door de bevoegde belastingdienst, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk.

De bewering van verzoekster dat het document dat zij aanbracht een *“officieel karakter”* heeft houdt ook geenszins een verplichting in voor verweerder om dit document te aanvaarden als een bewijs dat verzoekster onvermogen is.

Louter ten overvloede moet worden benadrukt het feit dat een persoon in zijn land van herkomst bepaalde belastingen niet betaalt op zich trouwens niet toelaat te besluiten dat hij onvermogen is, zodat geenszins kan gesteld worden dat verweerder het *“attestation de non-imposition à la TH-TSC”* verkeerd, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze heeft beoordeeld. In dit verband moet erop gewezen worden dat uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster reeds sedert 30 april 2009 in België is en voordien in Spanje verbleef, zodat het niet onlogisch is dat zij in Marokko geen belasting op bewoning of enige gemeentelijke belasting meer verschuldigd is en niet kan ingezien worden hoe het voorgelegde stuk in casu zou kunnen aangewend worden om het bewijs van onvermogen te leveren.

In een tweede onderdeel van het middel stelt verzoekster dat verweerder verkeerdelijk heeft geoordeeld dat haar ouders niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikken.

Het staat evenwel niet ter discussie dat de ouders van verzoekster beiden een leefloon ontvangen en dat artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen [worden]”* bij het beoordelen van de bestaansmiddelen van de Belgische onderdaan bij wie een vreemdeling zich wenst te voegen.

Verzoekster licht toe dat haar broer een inkomen heeft uit arbeid en dat deze over een eigen woning beschikt. Uit deze gegevens kan echter niet afgeleid worden dat de personen in functie van wie verzoekster een recht op verblijf laat gelden beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te veronderstellen dient, gelet op de bewoordingen van het artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, bij de beoordeling van de vraag of de Belgische onderdaan bij wie een descendent zich wenst te voegen over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt enkel rekening gehouden te worden met de bestaansmiddelen waarover deze Belgische onderdaan zelf beschikt. De inkomsten van de broer van verzoekster kunnen in casu niet beschouwd worden als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de ouders van verzoekster zelf *“beschikken”*. Indien dit het geval zou zijn zouden de ouders van verzoekster immers niet de bedragen ontvangen die hen heden door het OCMW worden toegekend. Het gegeven dat verzoeksters ouders een beroep dienen te doen op het OCMW toont trouwens ook aan dat haar bewering dat *“het gezinsinkomen voldoende middelen van bestaan genereert om toe te laten dat verzoekster zich bij haar familie voegt”* feitelijke grondslag mist.

Aangezien de ouders van verzoekster, gelet op het feit dat zij een leefloon ontvangen, niet in staat zijn om in hun eigen onderhoud te voorzien kan verzoekster niet voorhouden dat zij ten laste is van haar ouders.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat verweerder de artikelen 40bis en 40ter van de Vreemdelingenwet geschonden heeft.

4.3.3. Er moet daarnaast worden gesteld dat verweerder terecht opmerkt dat de richtlijn 2004/38/EG, waarnaar verzoekster verwijst, reeds werd omgezet in de Belgische rechtsorde en dat particulieren na de omzetting van een richtlijn slechts op dienstige wijze een beroep kunnen doen op de bepalingen van een richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn, wat verzoekster niet aantoont.

Tevens moet worden geduid dat verzoekster hoe dan ook niet dienstig kan verwijzen naar artikel 3.2 van de richtlijn 2004/38/EG, nu het niet ter discussie staat dat de bestreden beslissing een antwoord is op de vraag van verzoekster om toegelaten te worden om haar in België verblijvende Belgische ouders te vervoegen. Het Hof van Justitie oordeelde namelijk reeds dat *“de richtlijnen 2003/86 en 2004/38 niet van toepassing zijn op staatsburgers van derde landen die om een verblijfsrecht verzoeken om zich te voegen bij hun familieleden die burgers van de Unie zijn, die nimmer gebruik hebben gemaakt van hun recht op vrij verkeer en steeds hebben verbleven in de lidstaat waarvan zij de nationaliteit bezitten”* (HvJ, 15 november 2011, C- 256/11).

4.3.4. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een zorgvuldige en correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK